

РЕШЕНИЕ

№ 6987

гр. София, 20.02.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 4 състав, в публично заседание на 27.01.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ваня Стоянова

при участието на секретаря Лилия Благоева, като разгледа дело номер **8935** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е образувано на основание чл.211 ЗМВР във връзка с чл.145 АПК по жалба на П. С. Л., адрес: [населено място],[жк], бл. № 228, вх.А, чрез: адв.М. П.-САК съдебен адрес: [населено място], [улица], №11, мейл: [електронна поща] против заповед № 517з-2667 от 24.06.2025г. на Директор ОДМВР-С. за налагане на дисциплинарно наказание "порицание" за срок от една година на инспектор П. С. Л. - Старши разследващ полицай в РУ-С. на сектор „Разследване“, РУ С., РУ К., РУ С. към отдел „Разследване“ при ОДМВР-С., връчена му на 25.07.25г., издадена на основание чл. 204, т.3, чл.194, ал.2, т.4, чл.197, ал.1, т.3 и чл.200, ал.1, т.12 от ЗМВР.

В заповедта са изложени твърдения, че Л. е нарушил правилата за етично поведение на държавните служители в МВР. Твърди се, че оспорената заповед е издадена и връчена при съществено нарушение на административнопроизводствените правила, противоречаща на материалните разпоредби на ЗМВР в несъответствие с целта на закона, за което изразява подробни съображения, както и счита, че е нарушен съществено и принципа за съразмерност, регламентиран в алинеите на чл.6 от АПК, като му е наложено наказание в максимален размер - „порицание“ за срок от една година, при условие, че в чл.200, ал.2 от ЗМВР е отразено, че наказанието „порицание“, предвидено за това нарушение се налага за срок от шест месеца до една година. Заявява, че не е извършил претендираното с процесната заповед дисциплинарно нарушение. Счита, че липсват и задължителните мотиви в заповедта, по какви причини се налага именно максималния размер на предвиденото наказание, което счита за самостоятелно основание, за отмяна на обжалвания индивидуален административен акт. Не са спазени в цялост изискванията на чл. 210, ал. 1 от ЗМВР. Допълнително липсва конкретно доказано виновно

поведение. Недоказването на тези обстоятелства счита, че обосновава несъответствие на оспорения акт с материалноправните разпоредби по смисъла на чл.200, ал.1, т.12, пр-е 1-во от ЗМВР, което води до неговата незаконосъобразност.Иска се отмяна на оспорената заповед и присъждане на направените по делото разноски в размер на 810лв. (осемстотин и десет лева), представляващи заплатена държавна такса и възнаграждение за адвокат, за което представя договор за правна помощ и пълномощно.

В съдебно заседание оспорващия, редовно призован явява се лично и с адвокат П., моли за отмяна на оспорената заповед. Заявява, че оспорващия не е запознат със заповедта на Министъра потвърждаваща етичния кодекс, което е било задължение на неговите ръководители да го запознаят. Моли да бъдат присъдени разноски, съгласно списък с разноски, който представя. Представя писмени бележки.

За ответната страна се явява юрисконсулт Г., която оспорва жалбата, счита същата за неоснователна. Моли да бъде потвърдена процесната заповед като законосъобразна. Представя писмени бележки. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на адвокатския хонорар.

След цялостна преценка на събраните по делото доказателства в тяхното единство и поотделно, съдът приема за установена следната фактическа обстановка:

Обжалвана е заповед № 517з-2667 от 24.06.2025г. на Директора на ОД на МВР, С. за наложено дисциплинарно наказание „порицание“ за срок от 1 година на инспектор П. Л., ст. разследващ полицай в сектор „Разследване“ РУ, С., РУ С. и РУ К. и РУ Г. на отдел „Разследване“ при ОД МВР, С.. Заповедта е издадена след обобщена справка № 517р-10446 от 16.05.2025г. и материали от дисциплинарна проверка образувана със заповед № 517з-1169 от 25.03.2025г.

От мотивите, изложени в обжалваната заповед е посочено, че дисциплинарната проверка е образувана по данни, съдържащи се в докладна записка № 344р-2912 от 21.03. 2025г. във връзка с извършено от Л. нарушение на служебната дисциплина, като според дисциплинарно-наказващия орган това нарушение се изразява в това, че на 21.03.2025г. около 11ч в РУ, С., след възникнал спор началника на РУ С. във връзка с работата на РУ, Л. е подал сигнал на тел.112, че гл.инспектор Е.С. по време на работа е употребил алкохол и се държи непочтено с него. След направена алкохолна проба от екип на сектор ПП, с техническо средство Алкотест Дрегер с фабричен номер ARPM0736, в присъствието на служители от РУ С. е установено, че гл.инспектор С. не е употребил алкохол. Направен е извод, че с поведението си инсп.Л. е нарушил правилата за етично поведение на държавни служители в МВР, разписани в Етичния кодекс за поведение на държавни служители в МВР.

От изложеното адм. орган е направил извод за това, че деянието представлява нарушение на служебната дисциплина, изразяващо се в нарушаване на правилата за етично поведение на държавни служители в МВР по см. на чл. 194, ал.2, т. 4 от ЗМВР, а именно на т.15, т.20 и т.25 от Етичния кодекс, като е приел, че е съставомерно по чл.200, ал. 1, т. 12 от ЗМВР“нарушаване на етичните правила за поведение на държавните служители в МВР“, за което се предвижда налагане на дисциплинарно наказание “порицание“.

От съвкупна преценка на събраните писмени доказателства адм.орган е приел, че са налице доказателства за нанесени морални вреди, уронващи авторитета на гл. инспектор С. на 21.03.2025г., като е приел, че с действията си Л. е нарушил цитираните разпоредби на т. 15, т.20, т.25 от Етичен кодекс за поведение на държавните служители на МВР.

В мотивите на адм. орган е посочено, че като държавен служител в МВР инспектор Л. е длъжен да не нарушава авторитета на ръководния служител от системата на МВР, както и че не е съобразил, че обаждайки се на тел.112 с неверни факти, ще урони престижа, достойнството и

доброто име на ръководния служител на РУ, както и на институцията МВР. Посочено е още, че с обаждането на тел. 112 и представянето му като полицейски служител Л. е злоупотребил с правомощията си в качеството му на орган на власт.

Направен е извод, че неспазването на правилата на Етичен кодекс за поведение на държавните служители на МВР, който се обнародва в ДВ е нарушение на служебната дисциплина по смисъла на чл. 194, ал. 2 т.4 от ЗМВР.

Проведена е проверка по дисциплинарно производство, образувано със заповед рег. № 517з-1169/25.03.2025 г. на Директора на ОДМВР С., като е определен дисциплинарно разследващ орган (Д.) в състав: председател - главен инспектор В. П. — началник на РУ - С. при ОДМВР - С. и членове: главен инспектор А. П. - началник на РУ - С. при ОДМВР -С. и П. И. - главен юрисконсулт в сектор ЧРПО при ОДМВР С., които да проведат разследването по дисциплинарното производство, като събере всички необходими доказателства за установяването и да извърши всички процедурни действия по доказването на дисциплинарното нарушение. Заповедта е издадена на основание докладна записка рег. №344р-2912/21.03.2025 г. от гл. инсп. Е. С. С., в която се съдържат предварителни данни, за извършено дисциплинарно нарушение от инспектор П. С. Л. - за това, че държавният служител е извършил следното дисциплинарно нарушение: След възникнал спор с началника на РУ - С. във връзка с работата в РУ - С. на 21.03.2025 г. около 12,00 часа е подал сигнал на тел.112, че по време на работа гл. инсп. Е. С. е употребил алкохол и се държи непочтено с него. Мл. експ. Ц. - младши оперативен дежурен в ОДЧ на РУ - С. се обадил в група ОДЧ на ОДМВР - С., от където изпратили екип АП Д. 310 от група КПДГПА на сектор ПП към отдел ОП при ОДМВР - С., за да тества гл. инсп. Е. С. с техническо средство „Алкотест Дрегер 7510“ с фабричен №ARPM 0736, който отчел 0,00 промила в издишалия въздух на 21.03.2025 г. в 12,34 часа в присъствието на инсп. Л., инсп. Г. Г. - полицейски инспектор V степен /ПК/ в група ОП на РУ - С., ст. инсп. С. С. - началник на група КП на РУ - С. и мл. експ. Ц. дежурен в ОДЧ на РУ - С.. В заключение е прието, че инсп Л. е нарушил т.15, т.20 и т. 25 от Етичен кодекс за поведение на държавните служители в МВР .

Направен е извод, че Л. е извършил нарушение на служебната дисциплина по смисъла на чл. 194, ал. 2, т.4 от ЗМВР, за което на основание чл.200, ал.1, т. 12 „нарушаване на етичните правила за поведение на държавните служители в МВР “ от ЗМВР се предвижда налагане на дисциплинарно наказание „порицание“. В хода на проведеното разследване по дисциплинарното производство е извършено и установено следното:На 30.04.2025г. в 10.30 часа срещу подпис е запознат инсп. П. С. Л. със заповедта за извършване на проверка, като е поканен с покана рег. № 517р- 7105/01.04.2025г. да даде писмени обяснения в срок до 07.05.2025г. На 07.05.2025г. инсп. Л. е дал писмено обяснение заведено с УРИ 517р-9655/07.05.2025г. по описа на ОДМВР С.. В обяснението си инсп. Л. заявява, че за времето от 09.04.2025г. до 25.04.2025г. се намирал в болница, поради заболяване. При изписването му научил от ПИ при 09-то РУ, че полицейски патрул на 09-то РУ-СДВР го е търсил за дисциплинарно производство, водено в ОДМВР С.. Заявява, че тъй като баща му е онкологично болен, да не бъде притесняван на адреса и за да съдейства на Д. въпреки, че се намирал в болничен на 30.04.2025г. се явил в ОДМВР С., където получил заповед за образуване на дисциплинарно производство срещу него и покана за даване на писмени обяснения. Заявява, че към него момент все още се намирал в отпуск по болест, съответно не е запознат в пълнота и с материалите по дисциплинарното производство. Снето е сведение от гл. инсп. Е. С. С. началник на РУ-С. при ОДМВР-С., заведено с УРИ 344р-4821/12.05.2025г. по описа на РУ-С. в което гл. инсп. С. заявява, че работи като началник на РУ-С. от 2016г. до настоящия момент. На 21.03.2025 год. за времето от 08:30 часа до 17:30 часа изпълнявал служебните си задължения в РУ С.. Около 10:30 часа служителките от деловодство

при управлението му донесли за доклад входящата поща. В същата фигурирало Постановление № 344р - 2899 /год. от старши разследващ полицай П. Л. по БП 59 / 2025 год. по описа на РУ С. в едно с касета от тест за извършена проба за употреба на наркотични вещества. След като се запознал с текста на Постановление № 344р - 2899 /год. от старши разследващ полицай П. Л., установил, че му е постановено да съхранява касетата до приключването на бързото производство. Заявява, че практика в РУ С. е веществени доказателства имащи отношение към водени БП и ДП да се предават от водещия разследването на домакин на управлението, който ги описва и съхранява. Около 11:50 часа се намирал в коридора пред вратата на деловодство, където се срещнал с разследващ полицай Л.. Попитал разследващия полицай Л. какво е това постановление, с което му постановява да съхранява веществени доказателства по бързо производство което не е приключило. Л. му отговорил с думите „От сега нататък ще бъде така.“ Попитал го не знае ли какъв е реда за предаване и съхранение на веществените доказателства, като той му отговорил „Това съм постановил.“. Тогава казал, че като не иска да спазва правилата в РУ С. да си търси работа. След това мл. оперативен Ц. го запознал с получен сигнал на телефон 112 от полицай П. Л.. Сигнала бил, че по време на работа С. се държи непочтено с него.

За прецизност следва да се посочи, че в оспорената заповед обстоятелствата около цитираното постановление са вписани като “възникнал спор между инспектор Л. и гл.инспектор С. относно постановление на разследващия полицай.“

За нуждите на разследването от комисията и с цел установяване на фактическата обстановка са снети сведения, от съпричастни към събитието, както следва: ст. инспектор С. Й. С. - началник група „КП“ в РУ С. при ОД МВР С. заведено с УРИ 344р-4822/2025г., мл. експ. Ц. К. Ц., при РУ С., заведено с УРИ 344р-4823/2025г., инсп. Г. С. Г., ПИ ПК в група, ОП при РУ-С., заведено с УРИ 344р-4820/2025г.

Съвкупната преценка на цитираните доказателства налага извод, според Д. за нанесени морални вреди, уронващи авторитета на Е. С., началник на РУ С. при обстоятелствата и на мястото, сочени от далите сведения лица, както че с тези си действия Л. е нарушил разпоредбите на Етичния кодекс за поведение на държавните служители в МВР-т. 15, т. 20 и т. 25. Според Д., Л. като служител е задължен да не нарушава авторитета на ръководния служител от системата на МВР, на което и той е служител. Според Д. „полицейският служител е длъжен да съобразява законността на действията, които възнамерява да предприеме. Инспектор Л., не е съобразил, че обаждайки се на тел.112, ще урони престижа, достойнството и доброто име на началника, като заявява неверни факти, които водят до действия по доказване верността на същите.“ Според изложеното в заповедта, Л. е бил длъжен да пази доброто име на институцията, която представлява, да насърчава хората да уважават закона, като дава личен пример с поведението си, дори в случай, че бъде провокиран за извършване на нарушение, а не сам да нарушава законите и да влиза в саморазправа, като предава невярна и заблуждаваща информация. Допълва се още, че не следва у обществото да се създава усещане за липсата на чувство за дълг и отговорност от страна на лица, чийто професионален дълг изисква да служат на обществото. Направен е извод, че инспектор Л. предприемайки обаждането на тел.112 и с представянето си пред оператора с длъжност - старши разследващ полицай в РУ С. е злоупотребил с правомощията си разчитайки, че няма да му е наложена санкция в качеството му на орган на властта.

Посочено е, че неспазване на правилата на Етичния кодекс за поведение на държавните служители в МВР е нарушение по чл.194, ал. 2, т.4 от ЗМВР, което е нарушение на служебната дисциплина и според разпоредбата на чл.200, ал.1, т.12 от ЗМВР за него се налага дисциплинарно наказание „порицание“. Д. приел, че се касае за виновно извършено нарушение на служебната дисциплина под форма на вината умисъл, тъй като инспектор Л. е бил с ясното

съзнание, че разпространява неверни факти и заблуждаваща информация. Това води до извод за грубо нарушение на общоприетите морални норми и на принципите, закрепени в разпоредбите на Етичния кодекс за поведение на държавните служители на Министерството на вътрешните работи.

В заключение е посочено, че е недопустимо поведението на инспектор Л. и нарушението може да бъде определено, като засягащо в значителна степен обществените отношения регламентиращо правилата за етично поведение на държавните служители в МВР, с което адм. орган обосновава прилагане на наказание за извършеното нарушение в максималния срок.

Относно формата на вината е прието, че деянието е извършено при форма на вина - пряк умисъл. Прието е, че инспектор Л. ясно е съзнавал неправомерния характер на действията си. Цялостното поведение на младши инспектор П. Л. през време на службата му е отразено в кадрова справка с рег. №517р-8086/2025г., от която е видно, че служителят не е награждаван и налаганите дисциплинарни наказания са заличени на основание чл.213 от ЗМВР.

Представени са Заповед № 517з-4648/06.11.2025г. на директора на ОДМВР — С.; Заповед № 517з 1459/26.03.2024г. на директора на ОДМВР - С.; Заповед № 8121з-382/22.03.2024г., с която са утвърдени Правилата за организация и дейността на комисията по етика в МВР; Заповед № 8121з-911/20.06.2024г. на министъра на МВР; заверено копие на заповед на министъра на вътрешните работи № 8121з-1183/21.09.2021 г. относно определяне поименния състав на Постоянната комисия по правата на човека и полицейска етика (ПКПЧПЕ) в Министерство на вътрешните работи, изм. и доп. със заповеди №№ 8121з-1365/21.10.2021 г., 8121 з-192/22.02.2022 г., 8121з-523/27.04.2022 г. и 8121з- 1544/17.11.2022 г.

При така изяснената фактическа обстановка и след проверка на оспорвания административен акт, съгласно разпоредбата на чл.168, ал.1 АПК, съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима, като подадена от надлежна страна с правен интерес от обжалването и в преклузивния срок по чл.149, ал.1 АПК.

Разгледана по същество жалбата е основателна по следните съображения:

Предмет на оспорване пред Административен съд София град е Заповед Рег.№ 517з-2667 от 24.06.2025г. на Директор ОДМВР-С. за налагане на дисциплинарно наказание "порицание" за срок от една година на инспектор П. С. Л. - старши разследващ полицай в РУ-С. на сектор „Разследване“-РУ-С., РУ- К., РУ-С. към отдел „Разследване“ при ОДМВР-С., връчена му на 25.07.25г., издадена на основание чл. 204, т.3, чл.194, ал.2, т.4, чл.197, ал.1, т.3 и чл.200, ал.1, т.12 от ЗМВР.

В съответствие с чл.168 АПК във връзка с чл.142 АПК съдът проверява законосъобразността на оспорения акт към момента на издаването му на всички основания по чл.146 АПК, без да се ограничава само с тези посочени от оспорващия.

Необходимо е да са налице в тяхната съвкупност всички изисквания за валидност на административния акт, а именно да е издаден от компетентен орган, в изискуемата форма, при спазване на административно-производствените правила, да не противоречи на материалноправните разпоредби и да съответства с целта на закона.

Оспорената заповед е постановена от надлежен орган в кръга на неговата компетентност по чл.204, ал.1, т.3 ЗМВР, но е незаконосъобразна, т.к. е издадена при нарушение на адм.производствените правила, на материалния закон и не съответства на целта на закона.

Със заповедта е ангажирана дисциплинарната отговорност на оспорващия на основание чл. 200, ал. 1, т. 12 от ЗМВР –нарушаване на етичните правила за поведение на държавните служители в МВР;

Настоящият състав намира, че с няколкото справки изготвени във връзка с откритото дисциплинарно производство по никакъв начин не се доказва нарушение на Етичния кодекс и по конкретно на т.15, т.20 и т. 25 от същия.

Следва да се посочи още, че не става ясно в какво се изразява нарушението на разпоредбите на т.15 - държавният служител съобразява законността на действията, които възнамерява да предприеме, на т. **20**- държавният служител насърчава хората да спазват закона, като дава личен пример с поведението си.

--	--	--	--

Не е доказано и нарушението по т. 25 - държавният служител не злоупотребява с правомощията си, разчитайки, че няма да му бъде наложена санкция в качеството му на орган на властта.

Съдебният контрол за материална законосъобразност на обжалваната заповед обхваща преценката дали са налице установените от дисциплинарнонаказващия орган релевантни юридически факти и доколко същите са елементи от състава на посоченото в заповедта нарушение на служебната дисциплина, както и правилното определяне на вида и размера на наложената дисциплинарна санкция.

От изложеното в подробната преписка на ДНО, може да се направи извод, че в случая е имало и твърдения за непочтеност в държанието към Л., но в заповедта няма нито ред за изясняването на това обстоятелство. Освен изложеното в заповедта е посочено, че са нанесени обиди, а както е известно само твърденията за нанесени обиди не са основание за налагане на дисциплинарно наказание. Следователно не е изследвана в пълнота фактическата обстановка по случая, което е съществено процесуално нарушение, довело до нарушаване правото на защита на наказаното лице.

Независимо от многословието в оспорената заповед, многократно са повтаряни едни и същи факти и по никакъв начин не е изследвано какво е мотивирало оспорващия да се обади на тел.112, тъй като изрично се сочи в заповедта, че имало твърдение за непочтено отношение към него. Следователно възможно е да е имало междуличностно напрежение в служебната дейност, факт неизследван от Д. и от ДНО. Освен това не става ясно защо е приел адм.орган, че се касае за умисъл в поведението, а не например за небрежност при изпълнение на задълженията.

Вменяването във вина на това точно адм.нарушение по чл. 200 ал. 1 т. 12 ЗМВР е незаконосъобразно и необосновано. Фактическите основания не обосновават нарушения на Етичния кодекс, а изложеното по скоро би обосновало небрежност в служебната дейност; или неправомерно поведение спрямо граждани или длъжностни лица или пропуски в изучаването и прилагането на разпоредбите, регламентиращи служебната дейност; Но това не са основания за налагане на дисциплинарно наказание „порицание“ и то за срок от 1 година, без други влезли в сила дисциплинарни наказания по отношения на оспорващия преди процесното. Обосноваването на налагането на наказанието в максималния срок е с твърдението, че „поведението на Л. може да се определи като „засягащо в значителна степен обществените отношения регламентиращо правилата за етично поведение на държавните служители в МВР“, което настоящия състав намира за недоказано. Изложеното също е самостоятелно основание за отмяна на процесната заповед, тъй като се нарушава правото на защита на лицето, адресат на заповедта, поради което се създава противоречие и несъответствие относно констатираното нарушение и наложеното съответно дисциплинарно наказание. В този смисъл счита, че в настоящото решение не следва да коментира и запознаването на Л. с представените заповеди, касаещи Правилата за организация и дейността на комисията по етика в МВР, както и поименния състав на

Постоянната комисия по правата на човека и полицейска етика (ПКПЧПЕ) в Министерство на вътрешните работи, поради това, че са неотнормирани в конкретния казус.

В този смисъл следва да се посочи още, че в заповедта по същество липсва обосноваване защо на оспорвания е наложено трето по тежест в ЗМВР наказание, след като е установено, че към момента на издаване на заповедта няма други наложени дисциплинарни наказания и нещо повече няма основателни съображения защо е наложено в максимален срок, което само по себе си представлява съществено нарушение на адм.производствените правила и нарушава съществено правото на защита на наказаното лице.

В заповедта се сочи за нанесени обиди, но за да е основание за налагане на дисциплинарно наказание, като се има предвид, че случая се обвързва с етични норми на поведение, трябва да е доказана(обидата) по съответния ред, който е уреден в НК, а по делото няма доказателства за това.

Съдът преценя законосъобразността на оспорения адм. акт към момента на издаването му. По същество липсват мотиви в заповедта обосноваващи налагане на конкретното дисциплинарно наказание. С оглед принципите заложи в АПК, адм. акт и неговото изпълнение не могат да засягат права и законни интереси в по-голяма степен от най-необходимото за целта, за която актът се издава. Когато с адм. акт се засягат права или се създават задължения за граждани или организации, прилагат се онези мерки, които са по-благоприятни за тях, ако и по този начин се постига целта на закона. На преценка подлежат всички факти и доводи от значение за случая.

В заключение, установените в хода на проверката фактически обстоятелства не обосновават основания за налагане на дисциплинарно наказание "порицание".

По изложените съображения съдът счита, че оспорената заповед е незаконосъобразна, поради което следва да бъде отменена. Въз основа на изложено настоящия съдебен състав приема, че при този изход на спора и на основание чл. 143, ал. 1 от АПК, на жалбоподателя следва да се присъдят сторените разноски за държавна такса в размер на 10.00 лв. и за адвокатско възнаграждение в размер на 800.00 лв, за което е представен и договор за правна защита и съдействие, като размерът на възнаграждение по дела по ЗМВР е съобразен, съгласно чл. 8, ал. 2, т. 3 от Наредба № 1/2004 г. за възнаграждения за адвокатската работа, като равностойността в евро е 5,11евро за внесена държавна такса, 409,03 евро за адвокатско възнаграждение, предвид Закона за въвеждане на еврото в Република България. В този смисъл е неоснователно възражението за прекомерност на адвокатското възнаграждение. Общия размер на дължимите разноски е 414, 14 евро.

Водим от горното, АССГ, Първо отделение, 4 състав

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ по жалба на П. С. Л., от [населено място],[жк], бл. № 228, вх.А, чрез адвокат М. П., САК заповед № 517з-2667 от 24.06.2025г. на Директор ОДМВР С. за налагане на дисциплинарно наказание "порицание" за срок от една година.

ОСЪЖДА ОДМВР С. да заплати на П. С. Л., адрес: [населено място] сумата от 414, 14 евро, представляваща разноски по делото.

Решението на основание чл.211 ЗМВР не подлежи на касационно обжалване.

Препис от решението да се изпрати на страните.